

תודה לגב' יעל שדה- מכללת אחווה

שמע, בני: אני אומר זאת בעורך ישן, ואחת מכפות-ידיך הזעירות מקופלת מתחת ללחיך, ותלתליך הבלונדיים דבוקים למצחך הלח. חמקתי לבדי לתוך חדר-השינה שלך. לפני דקות אחדות, בעת שישבתי בחדר-המגורים וקראתי בעיתון, עלה בי גל גואה של חרטה. מתוך רגשות אשם, איפוא, באתי אל מיטתך.

ואלה הדברים שהרהרתי בהם, בני: כעסתי עליך היום. נזפתי בך בעת שהתלבשת, לקראת צאתך לבית הספר, משום שלא רחצת את פניך אלא רק מרחת אותם במגבת לחה. נזפתי בך על שלא צחצחת את נעליך. השמעתי קריאת-כעס בעת שהשלכת אחדים מחפצייך על הריצפה.

גם בארוחת הבוקר מצאתי בך מומים. הנחת למשקה להישפך מכוסך על השולחן. בלעת את המזון מבלי שלעסת אותו. את מרפקיך הנחת על השולחן. מרחת שיכבה עבה מדי של חמאה על פת הלחם שלך. וכאשר יצאת לשחק, ואני הייתי בדרכי לרכבת - פנית אלי, ונפנפת בידך, וקראת "שלום, אבא!" אני הזעפתי את פני אליך, ובתשובה אמרתי: "עמוד זקוף!"

ואז, החלה כל הפרשה מחדש בשעות אחר הצהריים המאוחרות. בעת שבאתי במעלה הכביש הבחנתי בך כשאתה כורע על ברכיך, ומשחק בג'ולות. בגרביך היו חורים. השפלתי אותך בפני חבריך, בכך שעמדתי על כך כי תצעד לפני בדרכנו הביתה. גרבים הן מוצר יקר - ואילו היית צריך אתה לשלם בעדם, היית נזהר יותר! תאר לך, בני, שדברים כאלה מושמעים על ידי אב!

הזוכר אתה, כיצד לאחר-מכן, בעת שישבתי בחדר המגורים וקראתי, נכנסת ברתיעה - ומעיניך ניבט מבט נפגע? כאשר הרמתי את עיני מן העיתון וגיליתי חוסר סבלנות על שהפרעת לי, עמדת בדלת והיססת. "מה אתה רוצה?" אמרתי בנעימת קול נבחנית.

לא אמרת דבר, אולם חצית את החדר במרוצה סוערת, וחיבקת אותי בצווארי ונשקת לי, וזרועותיך הקטנות התהדקו בחיבה שאלוהים הטוב החדיר לליבך, ושאף אם לא יגבו עליה - לא תוכל להדלדל. ואז הסתלקת, כשרגליך מדדות במעלה המדרגות.

ובכן בני, זמן קצר לאחר מכן, החליק העיתון שלי ונפל מידי, ופחד נוראי בא עלי. אמרתי לעצמי: איזה הרגל נורא, ומה מחולל בי הרגל זה? ההרגל של הטלת מומים, של השמעת דברי נזיפה - זהו התגמול שאני גומל לך על היותך ילד! אין זה, כמובן, שאין אני אוהב אותך, אלא שציפיתי ממך, הילד, ליותר מידי. מדדתי אותך באצבעות קנה המדידה של שנותי שלי.

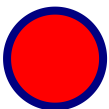
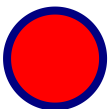
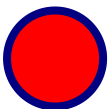
והרי באופייך יש הרבה שהוא טוב, ונאה, וכן. לבבך הקטן גדול הוא, כגודל השחר העולה מעל לגבעות הרחובות. הוכחה לך שימש הדחף הספונטאני שלך לרוץ אלי ולנשק לי נשיקת לילה טוב. הלילה אין שום חשיבות לכל עניין אחר, בני. באתי למיטתך בחשכה ואני כורע לידה בוש ונכלם.

אין בכך כפרה של ממש. אני יודע שאילו הייתי אומר לך דברים אלה בשעות שאתה ער, לא היית מבין אותם. אולם מחר, מבטיח אני לך, **איהיה אבא של ממש!** אהיה לך חבר, ואסבול כאשר אתה סובל, ואצחק כאשר אתה צוחק. כאשר יעלה בי רמז כלשהו של חוסר סבלנות - אנשך את לשוני. אוסיף לאמר לעצמי, עוד ועוד, כאילו היה זה פולחן דתי: "אין הוא אלא ילד - ילד קטן!"

חושש אני כי נחפזתי וציירתי לעצמי תמונה והנה אתה גבר. אולם עתה, כאשר אני מתבונן בך, בני, מכווץ ועייף במיטתך הקטנה, רואה אני כי אין אתה אלה תינוק. הן רק אתמול היית בזרועות אמך, וראשך נשען על כתפה. הרביתי לדרוש, הגזמתי.

קבלו את ילדכם

תמיד,

ללא כל תנאי,

באהבה ובעידוד.

חזקו את הטוב בהם.

ביקורת כשיטת חינוך של מורים ו/או הורים
היא שיטת חינוך ששמה את הילד תחת
זכוכית מגדלת ומראה לו

"לא סומכים עלי".

היא מאירה את הילד באור שלילי ומשפילה
אותו בכך שהיא מתחילה מהמקום בו
"אתה ילד לא טוב".

זכרו !

אין ילד לא טוב,

אין ילד רע

אבל יש ילד שלא טוב לו,

יש ילד שרע לו.

אף אדם בעולם לא יכול להיבנות משלילה

אלא רק מנקודה של חוזק ולכן,

עודדו את הילד,

היו לו דוגמא אישית,

תתנצלו כשאתם טועים.

